

Izdajajo Slovenski frančiškani.—Published by Franciscan Fathers.

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Zakaj Pregarja Brezverstvo Cerkev Kristusovo?

Piše G.

Veličasten prizor se odpre našim očem, ko zagledamo ladjo v sredi razburkanega morja. Svetla gladina morja, ki je ležala pred nami tako mirno in ljubko, postaja nemirna. Valovi, ki so pokorno nosili težko breme, se vzdigujejo v divjem neredu, hoteč se otresti neljube teže. Veter, ki je prej napenjal jadra in nosil v največji brzini ladjo v nevidno daljavo, narašča v grozni vihar. Moč viharja in razdivjano valovje meče ladjo sem in tja. Zdaj jo vrže vihra proti oblakom, zdaj jo pogrezne v odprte morske globine. Visoko, kakor gore narastejo valovi in zagrinjajo v sredi sovražnih sil nahajajočo se ladjo. Ona se pa ne zmeni za bobnenje in šumenje valovja, ne zmeni se za moč in silo strašnega viharja. Močno je zgrajena, spretno jo vodi izkušena roka krmarja. Valovi se odbijajo ob njenih straneh, ne da bi ji mogli škodovati. Vihar se poleže, valovi se umirijo in ladja hiti zopet mirno in z lahkoto po morju proti svojemu cilju.

Ali ni ta ladja v sredi viharja podoba sv. cerkve? Že devetnajst—sto let divja najhujši boj sveta zoper Cerkev. Kako so se vsaki čas vzdigovali valovi brezverstva zoper to našo mater! Vse moči zemlje in pekla so se združile v boju zoper njo. Vse mogoče orožje se je v tem boju rabilo in izrabilo. In vendar stoji sv. Cerkev še danes pred nami v svoji slavi in časti!

Dandanes se vojskuje veliki boj med dvema si nasprotnima taborima; vojskuje se boj, ki se suče okolo vprašanja, ali naj bo Kristus še nadalje naš temeljni kamen in učitelj vsega našega življenja, kateremu moramo verovati in mu slediti ali pa naj se postavi nov kamen in naj se izvoli nov učenik; vojskuje se boj, ki naj odloči med krščanstvom in brezverstvom. Zato pa ste si te nasprotni stranki že zdavnaj izbrali svoj bojni klic in si ga zapisali na svoje prapore. Za ene se glasi: "Tukaj je Kristus, tukaj je vera in Cerkev!"—za druge pa: "Tukaj je antikrist, tukaj je nevera!" V tem boju ne sme nihče ostati malomaren, neodločen in omahljiv, zakaj naš voditelj Kristus nam je sam

tako jasno in odločno zaklical, da ga lahko vsakdo razume: "Kdor ni z menoj, je zoper mene!" Vsak človek se mora torej odločiti, kateri stranki bo pristopil, ali h Kristusovi, ali antikristovi.

Koliko je dandanes ljudi, ki so po lastni krivdi postali nesposobni, da bi spoznali Boga in njegov nauk v razodenju, v božji previdnosti, pravičnosti in usmiljenosti. Ne smemo se čuditi, da jih je med svetom toliko, ki iščejo miru in sreče v denarju in bogastvu, v umetnosti in vedi, v uživanju minljivega veselja in strasti, pa ne najdejo tega, kar iščejo. Od kod ta pojav? Od tod, ker imajo vsi ti ljudje nek nepopisen strah in neko nerazumljivo bojazen pred vero. Ravno tako se jim godi, kot Izraelcem, ki so se po dolgem popotovanju približali obljubljeni deželi, pa niso hoteli iti v njo ampak so godrnjali zoper Boga in svoje vodnike ter so se hoteli povrniti nazaj v egiptovsko sužnjost. Vse to pa se je zgodilo vsled nepoštenosti oglednikov, ki so bili poslani, naj pregledajo sv. deželo. Ko so se vrnili, so pripovedovali Izraelcem, da je nevarno se podati v deželo, ker prebivajo v nji velikani, ki jih bodo pomorili. Akoravno sta si prizadevala Jozve in Kaleb, da bi prepričala ljudstvo o lažnjivosti onih mož in sta pokazala krasno in žlahtno sadje, ki sta je prinesla s seboj, niso hoteli Izraelci verovati.

Se bolj so pa dandanes nasprotniki Kristusovi razupili sv. Cerkev. Vse mogoče in nemogoče laži trošijo med svet, da bi ljudstvo preslepili in odvrnili od prave vere, katera edina nas more storiti resnično srečne in katera edina nam more dati pravi mir, za katerega je vstvarjeno naše srce in po katerem koporni naša duša. Ali jim bomo verovali? Nikdar ne! Le poglejmo zakaj brezverstvo preganja sv. Cerkev in spoznali bomo, da izvira to preganjanje le iz sovraštva do vsega, kar edino more prinesiti narodom rešitev iz tistega žalostnega stanja, v katerem dandanes le prepogosto zdihujejo.

(Dalje prihodnjič.)

Ker Tam Matí je Doma.

Sestra Elizabeta.

Smreke temne, smreke vitke,
kam hitite v sinji zrak?
Se bojite zemlje bridke?
Veste li, da svet ni blag?

Ste se v solnce zaljubile,
ali v modri baldahin?
So li zvezde Vas zvale,
da ne marate nižin?

Ste poteze zrlle mračne,
čule tužnih žalni jok,
pa vas vleče v sfere zračne
proč od žalostnih otrok?

Ne, saj vem, ve le molčite:
Dasi nimate srca,
vendar v sinji zrak kipite
ker tam Matí je doma.

Božja Matí, moja Matí,
Matí zemeljskih otrok,
k nji kipe vrhovi zlati
kakor broj pobožnih rok.

Kdaj, o kdaj gor bom v višave
z Vami vzpela se še jaz?
Kdaj bom v zarji večne slave
večno zrla njen obraz?

Sv. Kazimir.

(Življenjepis.—Spisala Sestra Elizabeta.)

Božje cvetke, rasto povsodi. Pod slamnato streho prebivajo ljubljenci božji, pa tudi na kraljevem dvoru žive čiste duše, ki hrepene samo po eni sreči, po združitvi z Bogom. Zlato in srebro je ob njihovi poti, pa ga ne vidijo. Svetno veselje jim udarja na uho, pa ga ne slišijo. Vsemu so se odpovedali zato, da rešijo svojo dušo, da se posvetijo.

Taka božja cvetka, vzklila na kraljevem dvoru, je sv. Kazimir. Njegov oče, Kazimir Veliki, je bil poljski kralj in njegova mati, Elizabeta, je bila hči Alberta II., kralja Ogerske in Češke. Kazimir je pokazal že v svoji nežni mladosti, da ga je nebo odločilo za kaj višjega. Vse svoje veselje je našel v molitvi in se je pridno vadil v vseh čednostih krščanskega življenja. Dobra njegova mati je poskrbela svojim otrokom izvrstnega učitelja, kanonika Longina. Pod očmi bogoljubne matere in pod vplivom skrbnega vzgojitelja je Kazimir presegel vse svoje brate in sestre v svetnem znanju, pa tudi v izvanredni pobožnosti. Imel je blago, prav kraljevo srce, pa tudi trdno, jekleno voljo — najlepše lastnosti dobrega vladarja. Nič ni bil ponosen na to, da je kraljevega rodu, marveč največja čast je bila, da je Bog njegov oče in da ga čaka po smrti nebeško kraljestvo. Njegovo srce pa je bilo vedno z Bogom zedinjeno in globoki mir njegove svete duše se je zrcalil na njegovem vedno jasnem obrazu. Jezusa je ljubil nad vse. Velikokrat so ga našli pred Križanim na kolenih, oblitega s solzami in v svetem premišljevanju britkega trpljenja. Tudi pred tabernakelj je kaj rad zahajal. Bil je čist na duši in na telesu, zato ga je vleklo k ženinu čistih duš. Pri sveti maši je molil tako zbrano, da je bilo videti, kakor da njegov duh ne biva več na zemlji, ampak da gleda svete skrivnosti s tistim spoznanjem kakor svetniki v nebesih.

Kazimir je bil goreč častivec nebeške matere Kraljice. Imenoval jo je vedno svojo ljubljeno mater. Kako je gorelo njegovo srce za njeno čast, je pokazal pri vsaki priliki. Najraje je govoril o nji, o njeni časti, o njeni lepoti in dobroti in nič ga ni tako veselilo, kakor če je videl, da tudi drugi Marijo ljubijo. Iz njegove pesniško nadahnjene duše je privrela krasna himna v proslavo nebeške Kraljice. Pesem s

12 verzi je bila njegova najsrčnejša molitev. Večkrat na dan je pokleknil pred Marijo in iz ljubečega srca je kipel hvalnica:

"Omni die dic Mariae, mea laudes anima!
Vsaki dan Mariji, duša moja, slavo poj!"

Na njegovo željo so mu položili rokopis te pesmi v krsto pod glavo in ko so čez 120 let njegov grob odprli, so našli rokopis nestrohnjen in dobro ohranjen.

Leta 1471 so se uprli Ogrri svojemu kralju Matiju Korvinu in so si izvolili mladega poljskega kraljeviča Kazimirja za kralja. Oče, Kazimir Veliki, ga je odposlal z veliko vojno močjo na Ogersko, da bi si tam prisvojil vse vladarske pravice. Kazimiru, pobožnemu mladencu, se tako postopanje ni nič kaj pravično zdelo, zato je skušal očeta preprositi, ker pa ni ničesar dosegel, je slednjič vendar odšel proti Ogerski. Med potjo mu je pa došlo poročilo, da se je papež odločil za odstavljenega kralja Matijo, zato je vstavljal vojsko na mestu in se ni premaknil od tam, predno ni dobil očetovega dovoljenja k vrnitvi. "Hvala Bogu!" je rekel na povratku, "da se je stvar tako iztekla! Kako bi nosil krono, poškrabljeno s krvjo svojih podložnikov!" Svoje vojake je poslal očetu, sam pa je ostal nekaj mesecev na gradu Dobzky in je prosil v goreči molitvi Boga odpusčanja zato, ker se je podal na pot po ogrsko kraljevo krono. To, da bi nosil kraljevo žezlo, pridobljeno z žrtvami podložnih vojakov, se mu je zdelo tako velika krivica, da je ogrske poslane, ki so mu zopet ponudili krono in prestol, odločno zavrnil.

Odslej je potekalo njegovo življenje med molitvijo in dobrimi deli. Revežem je bil pravi oče. Vse je razdelil med nje in jim je stregel z največjo ljubeznjivostjo. Nekedaj so ga dvorski plemiči opozorili, da tako ravnanje ne pristoja kraljeviču, pa Kazimir jim je prijazno odgovoril: "Tak kralj, kakor je bil Jezus Kristus, jaz nikoli ne bom in vendar je zapustil Jezus nebeško slavo in je prišel med nas, da bi nas rešil. Reven je postal zato, da bi mi obogateli. In, ali ne pravi sam: Kar ste storili kateremu najmanjših, to ste storili meni? Ni li častno v revnih bratih Jezusu streči? To bodi moja največja čast, da hodim za Kristusom!"

Kakor v usmiljenju in ponižnosti, tako se je odlikoval tudi v zatajevanju samega sebe. Dvanajst let pred smrtjo je mrtvičil svoje telo na vse mogoče načine. Pod kraljevim plaščem je nosil trdo, a spokorno obleko. Postil se je strogo. Spal na trdih tleh in je prečul velik del noči v molitvi in svetem premišljevanju. Večkrat je prišel v cerkev tako zgodaj, da je bila še zaprta, potem je pa pokleknil pred cerkvena vrata in je tam molil svojega Boga.

Sveta čistost mu je bila nad vse draga. Oče ga je silil, naj stopi v zakon, češ, da to zahteva čast njegovega rodu. Zdravniki so mu zatrjevali, da si podaljša s tem življenje. Pa Kazimir je raje žrtvoval čast in življenje, kakor pa da bi njegova lilija izgubila svojo brezmadežno lepoto.

Nedolžni mladenič je kmalu dozorel za nebesa. Kakor se pripravlja nevesta na poroko,

tako se je veselila njegova duša zadnje ure in združitve z Bogom. Ko je napočil dan njegove smrti, je prejel z veliko pobožnostjo svete zakramente. Prosil je za podobo Križanega in v njegovem objemu in poljubu je mirno v Gospodu zaspal. Zadnje njegove besede so bile: "O Jezus, v tvoje roke izročim svojo dušo!" Dopolnil je šele štiriindvajseto leto, pa njegova duša je bila lepa in bogata, zato jo je Bog poklical po svetniško krono.

122 let po njegovi smrti, leta 1604 so odprli njegov grob, pa njegovo truplo je bilo še popolnoma sveže in blagodejna vonjava je puhtela iz njega. Tudi obleka svetnikova je bila popolnoma ohranjena, da si je bilo grobišče zelo vlažno. Koj nato so pozidali nad grobom lepo kapelo, kamor se prenesli častljivo truplo. Papež Leon X. je prišel Kazimirja svetnikom in ukazal, da se praznuje spomin njegove smrti dne 4. marca.

Zlate Besede Cerkvenih Knezov!

Lepi božični prazniki in novo leto so nekateri škofje porabili v to, da so opozorili svoje vernike na velikansko važnost katoliškega časnikarstva.

— **Pittsburški škof Canevin** je poslal trem katoliškim tednikom, ki izhajajo v Pittsburgu vsakemu posebno pismo, v katerem jim izraža svoje priznanje za trud pri delu za Kristusovo Kraljestvo na zemlji. Izraža svoje iskrena vošila, naj bi se vsi katoliški listi krepko razširili med verniki njegove škofije, Katoliški časnikar nima ravno prijetnega stališča. Največkrat se mora boriti tudi za obstanek, pravi škof, ker je njegova naloga delovati v nasprotnem toku, kakor dela svetno časopisje. Naloga katoliškega časnikarja je teška in nevaležna. Njegovi nauki morajo biti nauki sv. evangelija. Učiti morajo ljudi poštenega, čistega, človeka in kristjana vrednega življenja. Navduševati mora ljudij za načela, ki so zdrava, ki ne nasprotujejo resnici in pravici. Biti mora zdravnik, ki zdravi rane, katere zadajajo človestvu zmota, laž in sovraštvo. Nevstrašeno mora bičati zlo kot zlo in proglasovati resnico za resnico, laž za laž, zmoto za zmoto. Nevstrašeno mora razkrinkovati razne sovražnike človeštva, ki se mu bližajo v ovčjih oblačilih. Katoliški časnik mora biti sol zemlje, s katerega modrostjo in vpljivom se soli ljudsko mišljenje, da je zdravo, da je koristno. Katoliški časnik mora biti luč, ki mora svetiti narodu na potu vsakdanjega življenja s treznimi, zmernimi in pametnimi nazori. Katoliški časnik mora biti dober prijatelj, ki pohvali, kar je hvale vrednega, ki graja, kar je napačnega, ki brani svetinje srca, ako se napadajo. Zato pa, če kedaj, je sedaj, v naših dneh treba odločnih časnikov, ki vrše vso to velikansko nalogo s pravim navdušenjem in v pravi smeri in nevstrašeno. Zato je pa prva dolžnost vsakega vernika, da podpira dobro časnikarstvo povsodi, kjer in kolikor le more! da jih naroča, da jih razširja, da jim pošilja spise in poročila!

— **Nadškof O'Connel** iz Bostona, Mass., je izdal za 3. adventno nedeljo posebno pismo na vso svojo duhovščino in na vernike, v katerem se krepko zastavlja za povzdigo in razširjanje lista "Boston Pilot", ki je katoliški tednik njegove škofije.

"Bližajoče se novo leto mi daje priliko, da izrekam svoje posebno priznanje moji duhovščini in vernikom za krepko podporo pri našem listu. Moja srčna želja je, da se naj Pilot bere v vsaki družini naše nadškofije. Vzrok te moje želje je jasen!

Časnikarstvo je največja propaganda-mislj in idej dandanes. Mnogo katolikov še ne pozna vpljiva dobrega berila in katoliških časnikov na razvoj narodov in naših razmer. Sv. Oče in vsi duhovniki sveta pripoznavajo, da dobiva časnikarstvo vedno večji vpliv na dobro pa tudi na zlo. Zato zopet in zopet spominjajo vernike, naj podpirajo dobre liste, ki delujejo, kakor protistrup proti vpljivi slabega časnikarstva in ki objednem branijo sv. vero proti obrekovanju in zasramovanju sovražnega časnikarstva. Da se toraj med nami dela katoliško javno mnenje, se ga vodi in pospešuje, da se to mnenje zanaša v vse družine, v to je neobhodno potrebno časnikarstvo.

Ako toraj hočemo katoliki, da bo naše časnikarstvo postalo veselejša, da bo moglo kot tako vršiti svojo sveto nalogo, mora priti v vsako družino posebej, k vsakemu posamezniku in ga pridobiti za to!

Zato izraža željo, da naj vsak župnik gleda na to, da številno naročnikov soglašja s številom družin in posameznikov v župniji. **"Vsak pravi katolik je dolžan sodelovati, da to dosežemo, ako tega ne stori, se ne more imenovati dobrega katolika."**

— **Bavarski škofje** so za letos izdali posebno skupno pastirsko pismo, v katerem svare katolike pred slabim časnikarstvom, ki javno napada resnice sv. vere in javno poštenje. Brati in naročati take liste, še bolj pa jih razširjati, je greh zoper božje zapovedi in zoper vero. Zato je naša sv. dolžnost, da Vas svarimo pred takim časnikarstvom. Vaša pa, da nas poslušate kot glas skrbnih nadpastirjev. Vsi veste, da se po lastni krivdi sv. vera lahko zgubi iz srca, za katero so največji svetovni možje dali kri in življenje.

Velikanska krivda z vso svojo odgovornostjo pred Bogom in lastno vestjo zadene vsakega, kdor dovoli prosto pot v svojo družino, v svojo hišo listom, ki imajo namen spodkopavati Vam sv. vero, spoštovanje in ljubezen do sv. cerkve

in njenih služabnikov. Pohujševalec lastne družine je lahko, kdor mirno gleda kako taki listi dan za dnem oskrunjava svetišče njegove družine. Prosimo Vas in rotimo: Nikar ne dovolite, da bi prišlo do tega, da Vas zadene

strašno gorje prokletstva, katerega je Gospod izrekel nad pohujševalci!" Tako končajo krasni list!

Lepo in uvaževanje vredne besede! Da bi našle tudi med nami Slovenci odmeva!

Razgled Po Svetu.

RIM.—Letošnje leto pripravila prostozidarska loža v Italiji, da tu uprizori slavnosti, v katerih se bo proslaljal rop papeževе države sveti stolici. Pripravljajo se baje velikanske slovesnosti, ki nimajo drugega namena, kot pokazati sveti stolici njih smrtno sovraštvo do vsake pozitivne vere, zlasti do rimskega katoličanstva. Sveti Oče so iz tega uzroka odpovedali vse avdijske in vse sprejeme. Zele, da bi to leto pravi verniki ne prihajali v Rim. Ves katoliški svet naj pokaže, da ne soglaša z roparji in naj se je ta rop izvršil tudi — pod pretvezo domoljuba. — — —

—V resnici, sveto cerkev vlada nevidno sveti Duh! Kdo je pred nekaj leti še vedel, kaj je to, modernizem, o katerem se pa danes toliko piše. Toda čuvaj visoko gori na braniku vsega katoliškega zemljekroga, starček in jetnik v Vatikanu je zapazil globoko doli med raznimi narodi nekega skritega sovražnika, ki se je oblekel v obleko luči — napredka in se počasi utihotapljal vedno dalj in dalj med vernike. Zlasti se je utihotapljal prav poniglavo v trdnjave katoliških resnic — v duhovska semenišča in vseučilišča, in druge katoliške znanstvene zavode. Začelo se je širiti neko čudno prepričanje o verskih resnicah, ki se sicer niso tajile, ampak popolnoma v nekrščanskem in neverškem duhu razlagale. Bil je to nek čuden pojav znanstvene bolezni, ki je imel precej podobnosti z moderno boleznijo "napuhom" in "prevzetnostjo," ki postavlja človeški razum za vrhovnega vladarja vse resnice. "Imam razum! Česar toraj ne razumem s tem razumom, tega ni!" Razni učeni profesorji so začeli drobiti verske resnice predaleč in za čisto resnico je postalo vse to gibanje nevarna bolezen. In vse to je bilo silno skrito. Navadnemu očesu niti vidno ni bilo, kako velikansko škodo bi to lahko prineslo sv. veri, verskim resnicam, in krščanskim narodom. To so opazili sv. Oče. Videli so, da je ta bolezen tem nevarnejša, kolikor bolj je poniglava, ki ne napade telesa z veliko mrzlico, ampak komaj čutno, se počasi zajeda in ude vedno bolj in bolj. To bolezen so imenovali modernizem, ker je samo hčerka današnje moderne tako hvalisane "prosvitljenosti" in kulture. Videli so, da je ta bolezen zelo nevarna pojav in da se ji treba z vso odločnostjo upreti in opozoriti ves širni katoliški svet na njeno nevarnost. In res! Sovražnik je bil razkrinkan! Znane so homagije na vseučilišču na Dunaju, v več višjih šolah na Nemškem in drugod. Najnovejši slučaj pojave te bolezni je slučaj princa Maksimilijana Saksonskega, ki je, kakor znano duhovnik in profesor na vseučilišču v Freiburgu v Švici. Ta sicer jako blagi duhovnik in učenjak prve vrste in izvrsten duhovnik, je spisal knjigo o zedinjenju grške cerkve z Rimsko cerkvijo. V tej knjigi je trdil več stvari, ki so naravnost nasprotno sv. veri. Mej drugim pravi, da bi morala Rimsko cerkev odjenjati na

ljubo grški cerkvi in odpraviti šest najzadnjih dogem ali verskih resnic, ali naj bi jih vsaj dala na prosto voljo, ali jih kdo hoče verovati ali ne. Sv. Oče, odločen vojščak v brambi resnice, so takoj odločno odgovorili v posebnem pismu na orientalske patrijarhe in primata in pojasnili stališče sv. cerkve proti tem naukom. Pravijo namreč naravnost: "Ako je kaj resnica sv. vere in sicer razodeta resnica, kako naj jo sv. cerkev zanika, ali naj da na prosto voljo vernikom ali jo verjejo ali ne! Saj verskih resnic ni iznašla sv. Rimsko cerkev! Kar je res, je res in se mora verovati. Ako je sedajle dan, je dan in vsakdo mora verovati, hoče ali noče! Ko bi pa kedo rekel: dobro! Res je sedaj dan. Vendar tebi na ljubo rečem, da ni! Ali je to vredno pametnega človeka? Pameten človek v tem slučaju sklepa: Dan je, če ga ti nočeš priznati, ne morem pomagati, ali odpraviti ga ne morem!" Pet profesorjev in duhovnikov je bilo okuženih od te bolezni, in so raje od vere odpadli, kakor bi se pa udali in priznali svojo zmoto. Skoro vsi ti so se pa hitro oženili, kar dokazuje, da niso bili dosti prida. Pobožni in skromni princ Maks je pa takoj šel osebno v Rim sv. Očetu in priznal, da ni storil tega iz trme, ampak v najboljši nadi in v svojem navdušenju za združitev obeh cerkva. Podvrgel se je v vsem sveti stolici in ji prisegel tudi nadalje svojo zvestobo. Krasen zgled pravega vernika!

COLUMBUS, O. — Kolik vpljiv ima goreč duhovnik na človeško dušo in naj je to tudi duša obsojenega kaznjence, nad katerim je svetna justica izrekla svojo obsodbo, daje jasno spričevalo tukajšna državna ječa. Tu je jetniški duhovnik za katoliške jetnike pater F. L. Kelly, dominikanec. Dne 11. decembra je pridobil ta gospod v kaznilnici celotedenski misijon. Že lansko leto ga je imel, toda bil je le priprava na letošnjega. Komaj je bilo nekaj tednov preje razglašeno po ječi: "sv. misijon bo zopet!" prihajalo je dan na dan več prošenj za vstopnico k misijonu iz zadulih hodnikov in posameznih celic državne ječe. Vsaki dan sta bila dva govora, katere so kaznjenci pazljivo poslušali. K sklepu sv. misijona je prišel škof iz Columbusa, Rt. Rev. J. J. Hartley. Po zadnjem govoru so vsi jetniki pristopili drug za drugim k svetemu ohhajilu. Bilo jih je nekako nad 400. Kar je pa najznamenitejšega pri tem, je pa to, da je od teh 400 obhajancev večina le spreobrnjenec, katere je za sv. cerkev še le v ječi pridobil Father Kelly. Po sv. maši je imel škof kratek nagovor in je potem podelil zakrament sv. birmе vsem spreobrnjenecem. Slovesen blagoslov z Najsvetejšim je zaključil sv. misijon. — Velika je bila tolažba katero so ti siromaki dobili v tem času v srce. Nekako z veseljem so se vračali vsak v svojo celico ob sklepu, z veseljem, ker jim je dana prilika v pokori popraviti, kar so zgrešili v svojem življenju. Čas samote jim daje dovolj prilike

premišljevat med sv. misijonom čute resnice svete vere.

Katoliški dnevnik v Ameriki, ki bi bil na vrhuncu časnikarske stroke, ki bi mogel nevstrašeno sprejeti konkurenca vseh družih listov — ali ga imamo? Se ne! Ali ni čudno? Toliko milijonov nas je v Združenih državah, toliko milijonov katolikov angleškega jezika je tu — pa niti enega katoliškega dnevnika ne! Vsaka škofija ima po enega ali več tednikov, ki pa vsi imajo težko finančno stališče. Vsa dnevna prasanja, ki se tičejo nas samih, moramo tako zajemati le iz kalnega vira brezverskih, ali katol. cerkvi ne posebno naklonjenih listov. Zadnji mesec je prasanje o tem dnevniku zopet stopilo v ospredje. Odbor, ki je vzel to prasanje v roke, se kar še pomišlja in pomišlja in se posvetuje. Tla še niso pripravljena, da bi si upali začeti. Zavest skupnosti interesov katolikov vseh Združenih držav še ni prodrla vse mase.

Predsednik najvišjega zvezinega sodišča v državi je postal Jakob White — katolik in sicer praktičen katolik, ki je član društva Najsvetejšega imena (Holy Name Society), katerega člani so zavezani redno vsaki mesec vsaj enkrat iti k skupnemu svetemu Obhajilu.

"**Dva tabora**", Pred nekaj meseci je sprožil neki slovaški duhovnik v katoliškem tedniku "Jednota," glasilu katoliške slovaške jednote, prasanje: "Ali naj se Slovaki razdelimo v dva tabora?" Opozoril je na ostudno pisavo "Narodnih Listov" v Chicagi, ki kar bruhajo najnesramnejših napadov na vero, cerkev in na duhovnike. Mislil je, ali naj se Slovaki razločijo v odpadnike in v verne katolike. Kakor

znano je ta narod mej vsemi slovanskimi narodi najbolj veren narod. Zanimivo je, kako se je cela ploha dopisov vsula na uredništvo lista iz najrazličnejših krajev Združenih držav o tem predmetu in kako različni pisatelji različno razmotrivajo to prasanje. Iz vsega se vidi silna živahnost in narodna probujenost med tem mučeniškim narodom. Tu se vidi silno zanimanje za vse, kar se tiče splošnih interesov in koristi. Zanimivo je pri tej enketi, da so zvečine vsi dopisniki edini v tem, da na tej podlagi smo že vsi ločeni. Verski odpadniki so se že ločili od nas? Odpadli so! Gre se le za to, ali naj tudi mi vsi, vse naše javno mnenje, mišljenje in življenje odpade. Tako, le tako bi ostal en tabor. Ko so pa nekateri odpadli in stopili v ofenzivo, t. j. boj zoper vero in cerkev, sta že dva tabora in morata biti, ako namreč mi, ki nismo še odpadli, hočemo ostati zvesti veri in storiti tako dosledno svojo dolžnost in braniti naše svetinje srca!" — To mišljenje dobrih Slovkov je zanimivo!

Meseca avgusta je nek bivši mestni uslužbenec ustrelil na župana Gaynorja, ko je bil ravno na parniku, da se popelje na Nemško na počitnice. Prestrelil mu je vrat! Ranjenega župana so prenesli v bližino St. Mary's bolnišnico, ki je last Franciškank. Postrežba redovnic je župana nagnila, da se je po njegovi inicijativi sestavil odbor, ki je pobiral proste darove po mestu New Yorku, da bi se sestram dalo priznanje za trud, da so rešile županu s svojo skrbno postrežbo življenje. V malo tednih je bila nabrana svota \$15.184. Odbor je to, svoto izročil decembra meseca č. prednici s primernim nagovorom in slovesnostjo.

Družba sv.

Rafaela.

Dne 2. januarja vršila se je velezanimiva seja družbe odbornikov družbe sv. Rafaela v hiši odbornika g. Češarka v Brooklynu. Navzoči so bili razun enega vsi odborniki polnoštevilno, kar, ako omenimo, da so bili zvečine vsi odborniki preje že pri dveh drugih sejah, in so po večerji vendar prišli še k tretji, jim je to gotovo le v čast, da se s toliko vnemo zanimajo za razvoj naše družbe.

Predsednik otvori sejo z molitvijo in pozdravlja navzoče, zlasti navzoča dva nova odbornika, izvoljena pri zadnjem občnem zboru, čč. pp. Anzelma Murn in Ambroža Širca. Takoj se pa preide k poglavitni točki dnevnega reda: k volitvi uradnikov. Za predsednika družbe je bil z burnimi ovacijami enoglasno izvoljen dosedanji zapisnikar, g. Anton Podgornik, ki ima že velike zasluge za razvoj družbe. Dosedanji

podpredsednik g. Anton Stucin je bil zopet izvoljen, enako glavni tajnik č. o. Kazimir Zakrajšek. Blagajnik je bil izvoljen g. Alojzij Česarek, blagajniški zapisnikar g. Peter Vogrič, zapisnikar g. Henrik Derganeec, pomožni tajnik č. o. Anzelm Murn in nadzorni odborniki: č. o. Ambrozij Širca, Alojzij Erhatic, Jos. Škrabe, Valentin Vavpotič, Fr. G. Tassotti, John Bučar, Ivan Maček in Jurij Slatič.

- Na predlog g. Al. Erhatic se sklene, da se odbor družbe zavzame za slovenske štraj-

karje v Westmoreland in da vsaki izmed odbornikov vzame eno nabiralno polo ter skuša med svojimi prijatelji in znanci kar največ mogoče nabrati za uboge rojake.

Da se zanimanje za družbo poživi zlasti med New Yorškimi rojaki, se sklene, da se prej ko prej priredi veselica v korist blagajni družbe.

Potem ko se je sprejelo več novih družbenikov, je novi predsednik zaključil sejo z molitvijo.

Izseljeniške Novice.

O izseljeniških novicah bi imeli poročati cele knjige, ne samo male strani lista. Kar se godi na Ellis Islandu sedaj, gotovo presega daleč vse meje človekoljubnosti tako hvalisanega 20 stoletja. Kakor omenjeno že parkrat, nativistiških duh sega vedno dalj in dalj s svojim vpljivom. Okužil je že precej na visoko razne oblastnike, ki imajo pri izseljeništvu kako besedo. Tako n. pr. glavni naseljeniški komisar Keefe v svojem letnem poročilu naravnost priporoča, da naj bi se vsakega izseljenca tako preiskalo, kakor se preišče vojaka, predno se ga sprejme med vojake, da bo moral toraj izseljenec preje na nabor, predno se jim bojo odprla vrata svobodne države. In še marsikaj, kar pameten človek ne bi odobral. Ali hočemo še več naseljenec, ali jih pa ne maramo. Ako jih maramo, dobro, naj pridejo, ako jih ne maramo, imamo dovolj človekoljubnih sredstev, da jim zabranimo vstop. Zato ni treba nečloveškega mučenja ljudij. Naredite postavo, pa bo mir. Dokler pa ni postave, le s sedanjo operirati, kakor s prokrustovo posteljo, pa ne vemo, če je človeško. Vse, kar je prav.

Vsak pameten človek, ki pozna razmere v Ameriških Združenih državah, je gotovo za to, da se naseljeništvu omeji. Oziroma, da se narodi v Evropi spametujejo in si bojo "sreče" iskali doma v zadovoljnosti s svojim vsakdanjim kruhom in ne hiteli v daljno tujino po srečo, katero bi lažje našli doma. Sedaj so razmere drugačne, kakor so bile na pr. pred 4 leti. Kakor je te dni pisal New Yorški Herold, se je vse za najmanj 25% poslabšalo, tako glede dela, tako v dragini pri živilih, tako pri obleki, tako znižale plače, tako zmanjšalo delo. Zato v resnici vsi, ki ljubimo svoj narod, želimo, da bi se ne naseljevali več tako, kakor so se. Odločno smo pa in moramo biti zoper način, kako naj se to doseže.—Naj se izda naredba zoper naseljeništvu, če se sme. Ta naredba naj se pošlje vsem vladam v Evropo, naj se da

vsem izseljeniškim družbam in naj se določi termin, kedaj se bo začelo tako ravnati, da se o pravem času opozori ljudstvo doma, kaj imajo pričakovati, ko bojo sem prišli, in se jih svari, da naj ne hite sem. Velik del izseljenecv bi se s tem odvrnil in ostal doma. Ostali, ki bi pa vkljub temu prišli, naj si potem sami sebi pripišejo nasledke, ako bi imeli tu težave. Rekle bi se jim lahko, "zakaj si pa priše! saj si vedel!" Tako pa pridejo sem siromaki v dobri radi, se potrošijo volikanske svote denarja za pot, naredo dolg. Tu pa večkrat le radi malega vzroka: "hajd nazaj domov!" Dostikrat se zgodi, da predno se izseljenec dobro zave, kaj se z njim godi, je že nazaj na parniku in pljuje nazaj domov! Kako srce pretresujoči so prizori, ko se deportira te nesrečne žrtve. Kdor je enkrat bil temu priča, drugokrat ne bo šel več gledat. Večkrat se obupan izseljenec vrže na tla in ruje lase v strahu pred tem, kaj ga doma čaka. Nekateri jokajo, drugi kolnejo, vsem se pa bere srčna bol na očeh. Ves up je šel po vodi! To ni prav! Ko bi Rusija kaj takega počela, prepričani smo, da bi ves svet kričal na vse grlo in vpil o nečloveškem ravnanju pri barbarih i t. d. Malo je hotela omejiti vpljiv judovskega življa, ki je postajal nevaren redu in narodu, pa kak krik je bil po vsem svetu.

Toraj vsi Amerikanci smo za to, da se postave pravično in strogo vrše! Vsi smo za to, da se izseljeništvu uredi, vsi smo za to, da se narodi v Evropi opozore na to, da naj ne drve več sem, ker nam bo po malem začelo manjkati dela in kruha. Odločno smo pa vsi, in moramo biti vsi proti načinu kako to doseči; tako proti načinu komisarja, ki ni družega, kakor orodje v rokah svojih vikših, tako tudi generalnega komisarja, tako vseh, ki imajo kaj govora pri tem. Povsodi naj bo pravičnost in človekoljubnost podlaga ravnanju, in to tudi na Ellis Islandu!

K Članku o Trgovini s Slovenskimi Dekleti.

Članek nemškega lista "Der Auswanderer," katerega smo priobčili v prvi letošnji številki, je zbudil zanimanje, kakor sodimo po pismih, katere smo dobili. Zlasti sti se oglasili naselbini Cleveland in Pueblo. Naročniki izražajo različna mnenja o tem. Tako na pr. piše eden iz Clevelanda: "Tako je bilo pred desetimi leti. To moramo priznati! Toda sedaj pa ni več." Drugi pa misli... "Prav tako je! Koliko naših slovenskih deklet se zgubi po saloonih! Res skrajni čas je, da se kaj stori tudi med nami!" Tretji pa pravi, da je "sramota za list, da smo to priobčili, ker s tem sramotimo naselbino pred svetom," da se naj "sramota skriva!"

Svojega mnenja o izvajanjih pisateljice tega članka, se nismo povedali. Mi smo ga priobčili, ker smo bili od gotove strani naprošeni za to, deloma pa tudi iz lastne inicijative. Članek nismo prvi priobčili mi, ampak je spisan in priobčen v nemščini, toraj ne sramotimo ni, ampak če kdo sramoti, sramoti članek v

nemščini, mi smo ga le priobčili, da vejo družbeniki, kaj se piše o nas. Dalje smo pa mnenja: ali je to res, tedaj smo dolžni vsi rojaki, kot en mož, vstati v bran zoper to sramotno "trgovino," da jo ustavimo ali vsaj omejimo! Sramota bi bila v tem slučaju za nas, ko bi nas moral še le nemški list opomniti na lastno dolžnost. Ni sramota biti bolan, sramotno pa je rano skrivati pred zdravnikom! Ali pa vse to ni res, v tem slučaju smo pa dolžni lastnemu dobremu imenu ne pred Slovensko javnostjo tukaj, ampak pred slovensko javnostjo doma, zlasti pred nemškimi sosedi, glasno povedati, da Slovenci tudi v Ameriki še niso tako globoko padli, da bi bila slična trgovina — če tudi le v prenešnem pomenu, mogoča.

Jako ljubo nam bi pa bilo, ko bi se še več rojakov oglasilo in nam sporočilo svoje mislij o tej zadevi! Več glav, več mislij! Več mislij, lepši in trdnejši dokaz resnice.

Uredništvo.

Družbi sv. Rafaela v Ljubljani:

Opozarjamo Vas vnovič da napnete vse sile, da se omeji izseljenišvo, kolikor le mogoče. Svarite ljudij! Poslali smo Vam izrezke iz listov o dogodkih na Ellis Islandu, in Vam jih bomo redno pošiljali, da boste lahko na podlagi javnega mnenja, na podlagi časniških pročil ljudij svarili. Večina teh sporočil je iz New Yorker Staats-Zeitung, največjega nemškega lista v Ameriki. Že ta poročila jasno govore

o vsem, kaj se dela z izseljenci in vendar je list precej mil in prizanesljiv do komisarja.

Kdor je pameten naj ostane doma ter si išče svoje srce doma v lepi solvenski deželi. Komur dandanes "majka Slave" ne bo dala "sreče" in "kruha", temu ga Amerikanski "Stric Sam" tudi ne bo dal, to je gotovo. Kdor pa noče vrjeti, naj pa pride sem pa poskuša in nasledke sam sebi pripiše.

Javna Zahvala.

Neka gospa nam je nabrala celih 36 naročnikov na list "Ave Maria" deloma tudi na Bogoljub ter nam jih je poslala z naročnino vred. Iz skromnosti noče biti imenovana. Mi se ji vendar prav iskreno zahvalimo tem potom javno in jo prosimo, da nam ostane tudi v prihodnje zvesta sotrudnica, kakor lani in letos.

Drugim naročnikom in naročnicam pa postavljamo to imeenovano gospo iz Waukegan, Ill., v posnemanje! O, ko bi imeli kaj več takih gospej!

Upravništvo

Bridgeport, Conn.

Že par let je prihajalo iz Bridgeporta nekaj ogerskih Slovencev v New York, da so na drugi cesti pri sv. Nikolaju zadostili svoji dušni potrebi ter lepo prejeli sv. zakramente. Pred

novim letom pa je prišel vlč. gospod Neurihrer, madjarski župnik iz Bridgeporta, ter poprosil podpisanega naj bi prišel za praznik najsvetejšega Imena Jezusovega v njegovo župnijo spovedat nekaj njegovih župljinov, ogerskih Slovencev. Z veseljem sem njegovi želji ustregel. Poznal sem ogerske Slovence že doma kot dobre in globoko verne katoličane ter goreče častilce preblažene Device Marije, naše nebeške Matere. Prihajali so in mislim, da še vedno prihajajo v velikem številu k sv. Trojici v Slov. goricah, v zeleni Štajerski, kjer s svojo priprosto narodno nošo, z lepim vedenjem, ginjaivo pobožnostjo in prepevanjem narodnih nabožnih pesnij vzbujajo občno pozornost. Šel sem tja sicer veselega srca, vendar pa me je navdajal neki strah in dvom, katerega se kar nisem mogel otresti. Vedno in vedno mi je hodilo na misel: "Kaj, če niso ti moji priprosti

rojaki, katere tlačí v domovini kruta madjarska pest, zgubili v Ameriki tisto otroško versko prepričanje, tisto nedolžno-gorečo ljubezen in zaupanje do Boga in nebeške Kraljice, tisto ginljivo udanost do matere sv. cerkve, čednosti, katere krasi ogerske Slovence, čednosti, katere žalibog pogostokrat pogrešamo pri naših ameriškanskih rojakih. Bal sem se tem bolj, ker v Bridgeportu sploh še ni bilo slovenskega duhovnika, da bi razlagal rojakom verske resnice v materinem jeziku. Hvala Bogu, moj strah je

bil neopravičen. Njih zlata srca so ostala nepokvarjena. Še so polna žive vere. Tridnevne pobožnosti so se pridno vdeleževali. Pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom so vsaki večer pobožno molili sv. rožni venec in prepevali polni srčnega veselja razne svete presni. Spoved jih je opravilo nad 200. Gotovo bi še vsi drugi sprejeli sv. zakramente, ko bi mogel dalj časa med njimi otati. Po Veliki noči pa bodo imeli misijon, katerega prav željno pričakujejo. Dalje prihodnjič. o. Anselm.

Iz New Yorške Naselbine.

Brooklynskimi Slovencem je precej od rok hoditi v New York k slovenski službi božji. Tudi predraga jim pride vožnja na električni. Sprožili so miselj "ali bi se ne moglo saj parkrat na mesec tudi v Brooklynu narediti kaj za nas?" Č. P. Anselm Murn je v ta namen sklical rojake iz Brooklyna prvo nedeljo v januarja na posvetovanje, kjer je stavljal vprašanje: "Ali res želite imeti službo božjo tudi tukaj?" in pa: "Kako bi se to doseglo?"

Pred dvema leti je ugodil Brooklynski škof prošnji č. P. Kazimirja in mu dovolil jurisdikcijo nad Brooklynskimi Slovenci, toda le omejeno. Ker je v Brooklynu veliko Hočevarjev—nemcev, ki se radi imenujejo "austrian-Krainers", so razni nemški župniki povedali škofu, da vsi Slovenci znajo nemški, da govore boljše nemško kot slovensko. Toraj škof ni spoznal tako jasno potrebe, da bi za te svoje podložne tudi kaj poskrbel. Če bi sedaj rojaki hoteli res imeti posebno službo božjo v slovenskem jeziku tudi v Brooklynu, je treba, da se škofu dokaže, da je to res tudi potreba, da ni res, da bi vsi Slovenci govorili tudi nemško da smo mi Slovenci nekaj drugega kakor Kočevarji, če tudi so tudi oni "Krainers" in pa, da nas je res toliko, da imamo pravico prositi, da se tudi za nas kaj stori. Seveda so vsi rojaki, katerim je res kaj za službo božjo, takoj radi pritrčili temu vprašanju z "da". Izvolil se je odbor 9 mož, ki je vzel v roke vse to vprašanje. Proučaval bo celo vprašanje, se posvetoval z raznimi možmi in potem povabil rojake zopet k seji. Pri seji je tudi povdarjal č. P. Anselm, da naj nihče ne misli, da se morda mi silimo! Nam bo to le v veliko breme in imamo drugod večji in lepši delokrog na ponudbo, ako bi ga hoteli sprejeti. Toda le iz ljubezni do New Yorških rojakov, katerim smo posvetili že tri leta težkega in trudapolnega dela, smo pripravljene se še dalje žrtvovati za tukajšnje rojake. Seje se sicer ni udeležilo veliko število rojakov, morda okrog 80, vendar bili so to najvpljivnejši možje in gospe, ki morejo s svojim uplivom veliko storiti v tej zadevi. Mi bi Brooklynskimi Slovencem prav

iz srca privoščili slovensko službo božjo saj parkrat na mesec, ker bi to gotovo jako blagodejno vpljivalo na ves razvoj naselbine. Cerkev, služba božja, kakor je eden izmed govornikov rekel, je za vsako naselbino to, kar je srce za človeško telo. Vse raztresene ude spravi polagamo vedno bolj in bolj skupaj. Vedno bolj in bolj se spoznavajo, skupaj naseljujejo in to pospešuje narodno in verko zavest, kar je neobohodno potrebno.

Naše New Yorčanke so se zopet malo postavile. Priredile so v nedeljo, 29 jan. igro "Kukovica-modra ptica, ali boj za doto" in kratek prizor "Planišarica." Prav dobro so nastopile, zato so pa žele obilo priznanja. Čimdalje bolj se množi število deklet, ki se ne vstrašijo truda, da morejo rojakom prirejati pošteno zabavo ter podpirati dobro stvar. Le tako naprej! Nastopile so: Gdč. Pavlič Kati, Likar Mary, Ulčar Ivanka, Setnikar Mary, Gabrič Mary, Vaupotič Fanny in mlada porednica Ručigajeva. Konečno so pa še zapele pesem, katero je zložila gdč. Kati Pavlič. Pa naj kdo reče, da New Yorčanke so od muh. K zabavi je veliko pripomogla naša ljuba Domovina s svojimi ubranimi glasovi ter gospica Ribičeva in mladig. Rems z igranjem na glasovir. Vsi zaslužijo obilno priznanja.

1. januarja je imela dekliška družba občni zbor in volitev novega odbora. Uradnice so za prihodnje leto nasleduje:

Gdč. Mary Gostič, predsednica; gdč. Kati Kepec, I. podpredsednica; gdč. Mary Likar, II. podpredsednica; gdč. Mary Burgar, I. tajnica; gdč. Mary Svetlin, II. tajnica; gdč. Apolonija Merčum, blagajnica; gdč. Kati Sršen, knjižničarka.

Druge odbornice so: gdč. Mary Stenikar, Mary Šubelj, Mary Habjan, M. Tomec, M. Štimec, M. Jakša, Ivana Ulčar, M. Gabrič.

V gledališkem odseku so: K. Pavlič, Mary Likar, I. Ulčar, M. Gabrič, M. Setnikar in M. Šubelj.

Duhovni vodja: P. Anselm Murn, 135 E. 2d St., New York.